

7. ledna 2020

1 Jan 3,22-4,6

Od Boha dostaneme všechno, zač prosíme, protože zachováváme jeho přikázání a konáme, co je mu milé.

Můžeme znát dvojí skutečnost: pokornou a vytrvalou modlitbu světců, na jejichž přimluvu už za jejich života se děly mocné a mimořádné činy a můžeme znát i větu: „Kdyby byl Bůh, tak toto nedopustí.“ Přístup těch prvních, lidí před Bohem pokorných, je ten, že vyznávají jeho naprostou svrchovanost. Tak jako trpící Job zkoušený z Božího dovolení satanem:

K Jobovi se v jednu chvíli doneslo několik zdrcujících zpráv: Nejdříve se dozvěděl o loupežném přepadení jeho služebníků, kteří orali. Hospodářské zvířata byla ukradena a sloužící pobiti. V dalším okamžiku se Job

dozvěděl o úderu blesku, který mu sežehl stádo ovcí. Následovala zpráva o krádeži stáda jeho velbloudů. Poslední zpráva byla zdrcující. Jeho synové a dcery pořádali oslavu, když se zvedla vichřice a způsobila zřícení domu, kde mladí slavili. Nepřežil nikdo. Po těchto zprávách Job povstal a projevil svou bolest. Poté padl na zem, klaněl se Bohu a řekl: „Ze života své matky jsem vyšel nahý, nahý se tam vrátím. Hospodin dal, Hospodin vzal. Jméno Hospodinovo buď pochváleno“ (srov. Job 1,20). Následně Job velmi onemocněl. Jeho žena mu radila, aby zlořečil Boha a zemřel. On jí na to však odpověděl: „Mluvíš jako nějaká bláhová žena. To máme od Boha přijímat jenom dobro, kdežto věci zlé přijímat nebudeme?“ (Job 2,10). To jsou slova pokorného, který Bohu věří a vyznává nad sebou jeho svrchovanost, ať už se děje, cokoliv. Jobova žena je ukázkou těch, kdo se vyvyšují nad Boha jako svrchovanější a jeho soudí.

Zopakujeme si, co říká apoštol Jan:

„Od Boha dostaneme všechno, zač prosíme, protože zachováváme jeho přikázání a konáme, co je mu milé. A to jeho přikázání: abychom věřili ve jméno jeho Syna Ježíše Krista a navzájem se milovali, jak nám to nařídil.“

Zkušenost světců a zkušenost těch ostatních je rozdílná. Jedni i druhí v životě zakoušeli situace, kdy moc potřebovali Boha prosit. Buď za sebe, nebo za druhé. Zvláště světcí to v životě neměli vůbec jednoduché. Po lidech bez víry zůstává pachů a nepřátelství vůči Bohu. Po světcích zůstává světlá stopa jejich odvahy jít i temnotou, v ní milovat Boha nejen zachováváním přikázání, ale i děláním toho, co je Bohu milé. Tato odvaha otevřela možnost víře konat zázraky, se kterými se u svatých setkáváme a o kterých mluví Písmo a jeho autor, Ježíš: „Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i ten bude konat skutky, které já konám, ba ještě větší bude konat, protože já odcházím k Otci. A za cokoli budete prosit ve jménu mém, to všechno udělám, aby Otec byl oslaven v Synovi“ (Jan 14,11-12). Moudrost radí vyznávat nad sebou Boží svrchovanost, nepodléhat malomyslnosti a věřit, že Bůh má dost možností k tomu, aby zajistil náš život, i život druhých, jak se dozvídáme z dějin u svatých. Učí nás navíc žít ve světle víry, nejen v zachovávání přikázání, ale i žít tak, aby to bylo milé Bohu.